

HET IS DE SCHULD VAN CHINA

Na de Griekse crisis en de halfjaarcijfers is er een nieuwe factor die de beurzen in de tang houdt: China. Een oude bekende speelt opnieuw de hoofdrol: een massieve schuldenberg.

Dondanks steunaankopen, extra liquiditeiten, aanpakken van shortselling en opschorten van beursgangen, deden beleggers Chinese aandelen massaal van de hand.

Twee maanden lang leek die verkoopdruk aan het Westen voorbij te gaan. De koersen in het Aziatische land waren immers sneller gestegen dan in andere landen, en centrale bankiers, waaronder de Europese Centrale Bank, stimuleren volop.

DEVALUATIE

Begin vorige maand kwam aan de relatieve kalmte op de westerse markten een eind. Zo heeft de Amsterdamse AEX-index van de top op 5 augustus tot aan de bodem op 24 augustus ruim 100 punten, ofwel 20 procent, ingeleverd.

Aanleiding voor het overslaan van de verkoopgolf vanuit China op de rest van de wereld was de beslissing om de Chinese munt, de yuan, te devalueren. In een tijd waarin valuta's ongekende schommelingen laten zien, is een waardevermindering van krap 2 procent op zichzelf geen factor van betekenis.

Toch staat de daling van de Chi-

nese muntwaarde voor meer. Als zelfs het land dat te boek staat als grootmacht in de exportwereld een lagere muntwaarde nodig heeft, is het menens, zo is de gedachte. Daarmee kunnen de koersdalingen op de beurzen een afspiegeling zijn van de lagere economische activiteit binnen de Chinese economie.

Cijfers over de Chinese huizenmarkt, industrie en detailhandel bevestigen dat beeld. Ook de grondstofprijzen staan al langere tijd onder druk. En met China als belangrijkste gebruiker van grondstoffen als staal en koper, kan de prijsdaling voor een deel toe te schrijven zijn aan de teruggevallen vraag uit het land met de meeste inwoners ter wereld.

Dat betekent slecht nieuws voor bedrijven die zakendoen in China, zoals AkzoNobel, DSM en Unilever. En voor bedrijven die zakendoen met het Aziatische land, zoals grondstofleveranciers.

DOELSTELLING

Ondanks sombere berichten over afkoeling van de Chinese economie, mikt premier Li Keqiang nog altijd op een groei van 7 procent, conform

de officiële doelstelling. Een scherpe groeivertraging kan leiden tot hogere werkloosheid en sociale onrust, het schrikbeeld van de Chinese machthebbers.

Hoewel sommigen vraagtekens zetten bij het officieel gepubliceerde groeicijfer, is er een manier om koste wat kost te proberen groei te forceren.

Zo lang de rente op leningen laag blijft, kan de overheid met meer schulden naar westers voorbeeld de economie, in ieder geval op korte termijn, stimuleren. Waar westerse economieën vooral inzetten op de vraagkant, gaat de focus van China van oudsher vooral uit

naar de aanbodkant, waar productie en investeringen centraal staan.

CHINEES GROEIWONDER

De focus op de aanbodkant van de economie heeft ervoor gezorgd dat China de fabriek van de wereld is geworden. Tijdens die industrialisatie hebben Chinezen op grote schaal de boerderij verruild voor een stadswoning. Het afnemende belang van de agrarische sector ten faveure van de verwerkende industrie creëerde een behoefte aan woningen, stedelijke voorzieningen en infrastructuur.

Inmiddels is de Chinese economie dankzij structureel hoge groeicijfers, uitgegroeid tot de grootste

